ge Væsener, ved Telegrafen, Telefonen og Skrivemaskinen, ved Regnskaber, Korrespondancer og Bogføring med flittige Hænder og aarvaagne Hjerner holdt Maskineriet i Gang. *Det Raab, der lød fra de mange tusinde Kvinderøster* var ikke i første Række et Raab om højere Lønninger, ikke det nu overalt skingrende Raab om flere Penge, nej, det kom langt dybere fra, fra Bunden af tusinde Kvindesind, der følte sig krænkede i deres Æresfølelse, svækkede i deres Selvtillid og oprørte i deres Retfærdighedssans.

De følte, at nu maatte Slaget staa — og vi føler det sikkert alle, var det tabt, da havde vi mistet Arbejdsglæden og Arbejdsmodet. Men vi sejrede. — Jeg tror, at det der væltede Jerikos Mure denne Gang, det var ikke saa meget de Basunstød, som af et ærligt Hjerte og af fulde Lunger lød paa vore Møder og i vor Presse, men det var den indre Overbevisningens Glød, som besjælede os — at vi selv var saa urokkelig sikre paa vor Ret og enige om ikke at vige en Haarsbred.

Havde vi blot givet efter paa ét eneste Punkt — brudt Princippet — da var Gløden slukket og den Ild, der nu fortærede alle vore Modstanderes Argumenter til en Askehob, var slukket.

Vi sejrede — og vi føler nu Sejrsglæde, men Sejren vil ikke gøre os hovmodige; vi vil forstaa, at den forpligter til alle Sider, forpligter os selv mere end nogensinde overfor det Arbejde, vi har paataget os, forpligter os overfor alle de mange, der har deres Kamp tilbage, og forpligter os overfor de overvundne, at ikke deres Revanchelyst skal vækkes. Vi bør optræde som kloge og retsindige Sejrherrer, mod hvem de overvundne aldrig med Rette kan sætte Anklager for at have tilranet os mere end vi havde Ret til.

Vi vil gøre vort til, at de overvundne skal erkende at den Landvinding, vi tilkæmpede os, den var vort retmæssige Eje, og at den vil styrke ikke alene *vore* Kræfter, men ogsaa vore mandlige Arbejdskommeraters og det Samfundsarbejde, hvis Tjenere, vi er. — — — —

I Dansk Kvsf.s Historie staar følgende: Blandt Forkæmperne for Princippet »Lige Løn for lige Arbejde« maa i første Række nævnes Anne Bruun, som allerede i 1889 i Kv. og Si. fremkom med et ypperligt Indlæg i denne Sag.

30 Aar senere finder vi i Folkeskolen atter et ypperligt Indlæg for samme Sag i et Brev til de noksom bekendte Lærerhustruer i Aarhus, undertegnet Anne Bruun.

I alle disse 30 Aar har Anne Bruun holdt Gløden vedlige i sit eget Sind, taalmodigt og trofast som de kloge Jomfruer holdt hun Ilden brændende, aldrig sløvedes hun, aldrig blev hun træt. *Akkordens Aand* lod sig aldrig forene med Anne Bruuns modige Karakter — derfor blev hun en af Kvindesagens Førere, en af dem som vi yngre altid saa op til i Taknemmelighed og Ærbødighed, og som vi vil gøre vort til, at det Slægtled, der kommer efter os aldrig skal glemme. Derfor er De idag vor Hædersgæst, kære Anne Bruun — og fra denne Kreds af glade selverhvervende Kvinder bringer jeg Dem en Tak for de Stene, De væltede fra vor Vej.

Tung og træls og lang var Vejen, vi maatte gaa indtil vi naaede den sidste store, vanskelige Hindring, Lønningskommissionen af 1907. Mod denne Hindring skred med rank Ryg og oprejst Pande, og med den bitre Styrke, som den lange Vandring havde afflejret i vore Sind Thora Pedersen — hun vidste af Erfaring fra sine egne mandlige Kolleger, at Modstanden vilde blive haard og sejg, men hun var fast besluttet paa at prøve Kræfter med denne store Bøjgen.

»Gaa udenom,« sagde Bøjgen — men Thora Pedersen *vilde ikke* udenom.

Saa prøvede man at gaa udenom hende, men ved hver eneste Tværvej stillede hun sig i Vejen — og de kom heller ikke udenom hende. Slidsomt og besværligt var Deres Arbejde i Kommissionen — en eneste Kvinde blandt 20 Mænd — men De kæmpede klogt og tappert for Deres Overbevisning og for de Kvinder, hvis Repræsentant De var. Vi følte alle, med hvilken Alvor og Ansvarsfølelse, De arbejdede for vor Ret, og vi følte Deres oprigtige Sorg hver Gang De frygtede, at den ulige Kamp vilde ende med Nederlag for vor Sag.

Til Gengæld haaber jeg, at ogsaa De følte os alle bag Dem, følte vor Taknemmelighed og Beundring for Deres utrættelige Energi følte vor Glæde, da det begyndte at gaa fremad. Hvordan De bar Dem ad med i 11te Time at skaffe os et Flertal paa 15 Medlemmer, hvoriblandt flere af vore mest fanatiske Modstandere — ja det vil formodentlig til alle Tider blive en Kommissionsgaade, men De skaffede os Sejren — og vor Taknemmelighed kender ingen Grænser. I Dansk Kvindesamfunds Historie staar Anne Bruun som den, der talte *det første* manende vækkende Ord — Thora Pedersen vil komme til at staa dér som den der talte et sidste afgørende Ord. Jeg beder nu Dem mine Damer raabe et trefoldigt Hurra for Ligelønsprincippets Sejr og i dette Hurra indbefatte en Tak til vore to Hædersgæster; altsaa vore Hurra skal paa én Gang udtrykke Glæde og Taknemmelighed.

Julie Arenholt.

Til
„Dansk Kvindesamfund".
19. November 1919.

Vi har en kærlig, god og dygtig Moder,
som her i Aften samler sine Poder.
Men ikke som hun plejer
til Alvor og til Dyst,
hun tunge Spørgsmaal vejer
og faar dem klart belyst.
Nej i Dag har en Sejr hun vundet,
vigtig Sag har sin Løsning fundet.
Retfærds Sag.

Vi hendes Døtre, født med Retfærdskravet,
i hendes Sale fik vor Tanke avet,
fik hamret vore Vaaben
og slebet dem til Strid,
saa vi med Panden aaben
og Skjoldet sølverhvid(t)
kæmpet har imod stærke Kræfter
for den Slægt, der vil komme efter.
Ungdoms Slægt.

Og derfor priser vi vor Moder kære,
som lærte os vor Kamp til Kvinders Ære.
vort Arbejd' skal nu agtes
og æres som en Mands
og ikke blot betragtes
som Legeværk og Dans.
Kvinders Sejr højner hver en Kvinde,
Kvinders Sag føres frem herinde.
Kvinders Sag.

Anne Bruun.